

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 508/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. A. H., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. M. V., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. A. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2010 doručená sťažnosť JUDr. A. H., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie

základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vykonáva advokáciu od roku 2004 samostatne. Od 1. januára 2008 začala vykonávať advokáciu ako konateľka spoločnosti s ručením obmedzeným. V súvislosti s uvedenou zmenou podala odhlášku do S. ako samostatne zárobkovo činná osoba (ďalej len „SZČO“). Na základe podanej odhlášky S., pobočka Ž., vydala rozhodnutie sp. zn. 701-4202/2008 zo 4. marca 2008, ktorým rozhodla, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie sťažovateľke ako SZČO nezaniklo.

Proti tomuto rozhodnutiu S., pobočka Ž., podala sťažovateľka opravný prostriedok, o ktorom S., ústredie, rozhodnutím sp. zn. 332-2063-GC-04/2008 z 28. júla 2008 rozhodla tak, že rozhodnutie S., pobočka Ž., potvrdila.

Keďže sťažovateľka považovala postup a rozhodnutie S., ústredie, za nesprávny a nezákonný, podala na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia S., ústredie, sp. zn. 332-2063-GC-04/2008 z 28. júla 2008. Krajský súd o žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 21 Sn 12/2008-62 zo 14. apríla 2009, ktorým žalobný návrh sťažovateľky zamietol.

Proti rozsudku č. k. 21 Sn 12/2008-62 zo 14. apríla 2009 sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol napadnutým rozsudkom sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010 tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 21 Sn 12/2008 potvrdil.

Podľa sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu, bolo porušené jej základné

právo vlastníť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a zákaz diskriminácie zaručený v čl. 14 dohovoru z dôvodu meritórneho neprerokovania rozsudku odvolacieho súdu.

Svoje tvrdenia sťažovateľka odôvodnila takto:

„Najvyšší súd vykladal a aplikoval príslušné ustanovenia zákona o sociálnom poistení a zákona o advokácii svojvoľne, nakoľko poprel ich účel a význam, na základe čoho dospel k nesprávnemu právnemu názoru, a to že sťažovateľka je i po 01. 01. 2008, keď sa stala konateľkou advokátskej spoločnosti s ručením obmedzeným, stále samostatne zárobkovo činnou osobou pre účely predpisov sociálneho poistenia, nakoľko je stále osobou zapísanou v zozname advokátov SAK a teda aj osobou, ktorá má oprávnenie na výkon samostatnej advokátskej činnosti (§ 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení). Najvyšší súd pri výklade dotknutých zákonných ustanovení, a to najmä už uvedeného § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení a § 15 ods. 6 zákona o advokácii, však absolútne neprihliadol na argumenty sťažovateľky spočívajúce v zákonnej prekážke pre výkon advokácie samostatne, ktorá jej bráni byť zárobkovo činnou samostatne, a teda zároveň spôsobuje zánik statusu sťažovateľky ako SZČO...

Aj odôvodnenie vyššie uvedeného rozsudku, ktoré je veľmi stručné a z ktorého sa sťažovateľka dozvedela v zásade len toľko, že namietala v odvolaní to isté, čo pred súdom prvého stupňa, pričom ten sa už týmito námietkami dostatočne vysporiadal, považujeme za porušenie práva sťažovateľky na odôvodnenie rozhodnutia a tým zároveň za porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva JUDr. A. H... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na vlastníctvo podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010 porušené boli.

2. Zrušuje so rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. JUDr. A. H. priznáva náhradu trov konania v sume uvedenej v písomnom vyhotovení rozhodnutia, ktoré jej je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd považoval za potrebné sa v prvom rade vysporiadať s rozdielnym rozsahom namietaného porušenia označených práv v odôvodnení sťažnosti a v samotnom návrhu rozhodnutia (petite), kde sťažovateľka označila namietané porušenie práva len článkom ústavy (čl. 20 ústavy), pričom z celého obsahu sťažnosti a charakteru námietok sťažovateľky je možné konštatovať, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva vlastníť majetok iba podľa ods. 1 označeného článku ústavy. Na základe uvedeného ústavný súd ustálil predmet tohto konania, tak ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľky v tej časti, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 21 Sn 12/2008-62 zo 14. apríla 2009, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia S., ústredie, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný

súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezočoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010 okrem iného vyplýva:

„Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie ich správnosti doplnil, že § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení vymedzuje pojem SZČO na účely tohto zákona a upravuje aj postavenie advokáta, ktorý má oprávnenie na vykonávanie advokátskej činnosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu existencia oprávnenia advokáta na výkon advokátskej činnosti, podmienené jeho zápisom v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou až do času, kým advokát nebol vyčiarknutý z takéhoto zoznamu má za následok, že musí byť považovaný za SZČO na účely zákona o sociálnom poistení. Z uvedeného dôvodu je povinne nemocensky poistený podľa § 14 ods. 1 písm. b) a povinne

dôchodkovo poistený podľa § 15 ods. 1 písm. b) a vznik a zánik tohto poistenia sa viaže na podmienky upravené v § 21 zákona o sociálnom poistení.

Túto skutočnosť nemôže ovplyvniť právna úprava, obsiahnutá v § 12 zákona o advokácii, ktorý upravuje formu, ktorou môže advokát vykonávať advokáciu, lebo základným predpokladom pre výkon advokácie je vykonávanie takejto činnosti fyzickou osobou, ktorá má zákonom požadované oprávnenie. Na výkon advokátskej činnosti je teda oprávnený len advokát, ktorý je zapísaný do zoznamu advokátov, ktorý vedie Slovenská advokátska komora. Vymedzenie SZČO podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení je odvodené od samotného oprávnenia vykonávať túto činnosť.

Navyše § 15 zákona o advokácii upravuje špecifické podmienky, za ktorých advokáti môžu vykonávať advokáciu ako konatelia spol. s r. o. a účasť advokáta v takejto spoločnosti je viazaná na existenciu oprávnenia na poskytovanie advokátskych služieb jednotlivých spoločníkov a konateľov, ktorými môžu byť len advokáti, a ktorých účasť v spoločnosti zaniká vyčiarknutím zo zoznamu advokátov, v skutočnosti stratou oprávnenia na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná dostatočne zistila skutkový stav a krajský súd sa vysporiadal so všetkými právne významnými námietkami žalobkyne.

Námietky, ktorými žalobkyňa v odvolaní spochybňuje rozsudok krajského súdu boli v zásade zhodné s námietkami, ktoré žalobkyňa uplatňovala už v konaní na súde prvého stupňa a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaniu sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu nevyhovelo. Ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že predmetný postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd teda v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky *nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva*. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor

najvyššieho súdu svojím vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu, a to nahrádzanie právneho názoru najvyššieho súdu, je možné realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Sťažovateľka v súvislosti s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu poukázala aj na iné rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 1 Sžso 7/2009 z 30. marca 2010). Podľa názoru sťažovateľky *„najvyšší súd vydal v krátkej dobe po sebe (v priebehu dvoch dní) diametrálne odlišné rozsudky v rovnakých prípadoch...“*, čo je, ako tvrdí, v rozpore so zásadou právnej istoty, ktorá je zakotvená tak v dohovore, ako aj v ústave. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že *„Najvyšší súd porušil zásadu právnej istoty v neprospech sťažovateľky, nakoľko táto bola vo vzťahu k iným advokátom nachádzajúcim sa v rovnakej situácii diskriminovaná, keďže v jej prípade NS SR a predtým KS Žilina nepovažovali postup a rozhodnutia S. za nezákonné, v dôsledku čoho bola sťažovateľka v rozpore so zákonom posudzovaná pre účely sociálneho poistenia za SZČO, hoci jej toto postavenie de iure zaniklo. Je potrebné zdôrazniť, že tento súd vyslovil deň po vydaní rozhodnutia vo veci 1 Sžso/7/2009 diametrálne odlišný rozsudok týkajúci sa oblasti aplikácie zákona o sociálnom poistení a zákona o advokácii, v dôsledku čoho najvyšší súd namiesto toho, aby stanovil rozhodujúcu interpretáciu zákona, sa stal sám zdrojom právnej neistoty, podkopávajúc tak dôveru verejnosti (v tomto prípade dokonca odbornej verejnosti) v súdny systém...“*

Najvyšší súd svojou neurčitostou v judikatúre pozbavil sťažovateľku možnosti uplatňovať svoje práva na základe príslušných právnych predpisov, zatiaľ čo iným osobám nachádzajúcim sa v rovnakej situácii boli ich práva priznané, čím došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 ústavy.“

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľky ústavný súd preskúmal rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžso 7/2009 z 30. marca 2010 a konštatuje, že v predmetnom rozsudku najvyšší súd zmenil v mierne odlišnom skutkovom stave rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 26 S 4/2009-41 z 10. septembra 2009, a to tak, že rozhodnutie S., ústredie, č. 322-5805-GC-09/2008 z 11. februára 2008 v spojení s rozhodnutím S., pobočka L., č. 700-1964/2008-1 zrušil a vec vrátil S., ústredie, na ďalšie konanie.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na iné rozhodnutia najvyššieho súdu v rovnakej skutkovej situácii (napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžso 44/2009 z 26. novembra 2009), ktoré z hľadiska času ich vydania predchádzali sťažovateľkou označenému rozhodnutiu najvyššieho súdu z 30. marca 2010. Najvyšší súd vo svojom rozsudku sp. zn. 7 Sžso 44/2009 z 26. novembra 2009 v rovnakej skutkovej situácii potvrdil rozhodnutie krajského súdu č. k. 21 Sn 11/2008-40 zo 14. apríla 2009 a okrem iného uviedol, že *„existencia oprávnenia advokáta na výkon advokátskej činnosti, podmienené jeho zápisom v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou až do času, kým advokát nebol vyčiarknutý z takéhoto zoznamu má za následok, že musí byť považovaný za SZČO na účely zákona o sociálnom poistení“*.

Na základe uvedených skutočností je teda možné konštatovať, že v čase vydania rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 52/2009 z 31. marca 2010 už existovalo uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžso 44/2009 z 26. novembra 2009, ktoré považovalo v predmetnom skutkovom stave advokáta na účely zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení za SZČO. Najvyšší súd teda konal v čase vydania rozsudku sp. zn. 9 Sžso 52/2009 v súlade s princípom právnej istoty, rozhodol v súlade s ustálenou judikatúrou a neodchýlil sa vo svojom rozhodnutí od doterajšej rozhodovacej praxe v obdobných prípadoch.

Podľa názoru ústavného súdu až rozhodnutie sp. zn. 1 Sžso 7/2009 z 30. marca 2010, ktoré bolo vydané jeden deň pred sťažovateľkou napadnutým rozhodnutím, je teda prípadne spôsobilé dovtedajší stav právnej istoty narušiť.

Nad rámec uvedených skutočností ústavný súd považuje za potrebné k sťažovateľkou namietanej existencii obsahovo odlišnej judikatúry všeobecných súdov doplniť, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacu prax všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08).

Podľa názoru ústavného súdu z uvedeného vyplýva, že predmetný právny výklad najvyšším súdom nevykazuje nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd konštatuje, že v prípade namietaného porušenia zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru predmetné porušenie zákazu diskriminácie sťažovateľka založila na argumentácii, že *„najvyšší súd porušil zásadu právnej istoty v neprospech sťažovateľky, nakoľko táto bola vo vzťahu k iným advokátom nachádzajúcim sa v rovnakej situácii diskriminovaná... súd... posúdil rovnaké situácie právne nerovnako, odchýlnym spôsobom, ktorý nemožno objektívne a rozumne odôvodniť...“* s poukazom na už uvedený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžso 7/2009 z 30. marca 2010.

Ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľky v spojení s už uvedenými závermi o údajne diametrálne odlišných rozsudkoch najvyššieho súdu v *„rovnamej situácii“* vedie ústavný súd nevyhnutne k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru. Na základe uvedeného dôvodu ústavný súd aj v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namietala porušenie základného práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy v podstate v spojení s porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že nezistil porušenia týchto práv,

dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010